

DEEL 12 REISVERSLAG 2013.

Aangezien we een paar maanden op de Azoren wonen , hebben we ook een adres en telefoonnummer.

*ADRES: S/Y SKUA
MARINA DA PRAIA DA VITORIA
9760-412
TERCEIRA
AÇORES
PORTUGAL
TEL: +351 91 8240978*

VIATURA AUTOMATICA

Voor het plaatselijke toeristenbureau bij ons op de kade staan heel komische autootjes voor de verhuur.

Het zijn Twizy's, een heel smal autootje met deuren die naar boven openklappen.

Een doorgezaagde Smart a.h.w. want er is plaats voor één persoon voorin en achterin is nog een stoel voor een passagier.

Het is wel even wennen als we zo'n autootje huren want ze lopen op electriciteit en dan heb je niks anders te doen dan gas geven of remmen.

Wel moet je oppassen dat je geen overstekende voetgangers of honden schept want ze horen je niet aankomen. Het leek ons leuk met zo'n wagentje het eiland eens rond te rijden.

We tuffen op ons gemak de Cerra do Cuma op, een berg die achter onze marina ligt, vanwaar we een mooi overzicht hebben op de baai en Praia.

Het is hier boven militair gebied en bijna hadden we een soldaat die op wacht stond op de voorbumper omdat hij ons niet hoorde.

We waren gewaarschuwd!

Na een rustiek lunchplekje te hebben gevonden reden we naar het noorden via dirtroads, waar je niet zo snel met een gewone auto over zou gaan.

Ach, als we vastlopen nemen we het wagentje gewoon onder de arm en zetten het verderop weer op straat.

Bij Biscoitos aangekomen willen we even iets gaan drinken en de Twizy aan de lading zetten, maar alle aangegeven laadpunten zijn bij restaurants en die zijn dicht in het laagseizoen.

Wat nu, we kunnen beslist niet thuiskomen op wat nog in de accu zit.

We komen in Ramino terecht en zien daar een bar die geopend is.

Wijze vraagt of we de accu mogen opladen als we iets komen drinken en dat werd toegestaan.

Het was een leuke, ontspannen dag en echt geinig met de Twizy rond te toeren.

De volgende morgen konden we nog even boodschappen doen voor we de auto weer bij de VVV terug brachten.

BACALHAU NA BRAS

Op de visafdeling van de supermarkten vind je stapels gedroogde kabeljauw.

Voor ons is dat stokvis maar hier noemt men het bacalhau.

Op tv zag ik een kookprogramma waarin een zeer populair stokvisrecept uit de doeken gedaan werd.

Ik besloot dat maar eens te maken.

2 dagen lang ververste ik het water waarin de vis gelegen was,

Daarna werd de vis gekookt en in vlokken uit elkaar geplukt.

In olijfolie bakte ik de julienne gesneden groenten, deed de vis er bij en roerde er 4 losgeklopte eieren door.

Bij de eerste hapten zag ik het al aan Wijtze's gezicht en ook ik werd er niet vrolijk van. Nooit meer bacalhau op tafel.

Sigi, een Duitser die bij ons aan het pontoon ligt, hoorde het verhaal en zei dat ik niet kon koken.

"Sigi weet het beter" noemen we hem altijd en dus lachten we maar eens vriendelijk en begripvol.

Hij heeft nooit aangeboden voor ons een goed smakende bacalhau te maken. Jammer.

BBQ OP ZIJN FRANS

Er zijn in deze marina niet zoveel overwintersaars en we weten dat nog enkele boten binnenkort worden opgelegd voor men naar huis vertrekt.

Maar Lesley van een Franse boot vroeg of we zondag naar de beach kwamen voor een bbq.

Zijn we altijd in voor en om een uur of één waren alle bootbewoners bij de beach aanwezig.

Het barretje dat de hele zomer open is, was nu verlaten en we konden er eten zonder zand op het vlees te krijgen.

Het was een internationaal gezelschap van Fransen, Duitsers, Zwitsers, Russen, Amerikanen en de solozeilers uit Noorwegen, Zweden, Italië en Engeland.

Elke boot had een gerecht gemaakt waarvan iedereen kon proeven en men kon het vlees bakken op de verschillende bbq's. Een welgevulde dranktafel was er ook natuurlijk.

Bob, een nogal vreemde solozeiler en alcoholist van beroep, zong graag shantys en begon te pas en te onpas een lied te brullen.

Eindelijk merkte hij dat het niet gewaardeerd werd en even later zat hij in zijn eentje op een bankje te mokken.

Op de laatste hitte van de bbq hebben we nog kastanjes gepoft. Ze worden met de dag goedkoper per kilo want er is een enorme aanvoer op de markt.

OPROER IN HET HERENTOILET.

Over Bob gesproken: hij heeft geen toilet aan boord en gebruikt in plaats daarvan een

grote emmer.

Elke ochtend vroeg leegt hij keurig de opbrengst van één dag in het toiletgebouw, op de herenafdeling.

Ik schreef al dat Bob alcoholist is en zijn emmer met inhoud stinkt daarom extra smerig door de geconsumeerde drank.

Een Portugees, die ook in de marina woont, neemt altijd voor de zekerheid een spraybus mee naar het toilet, want het is daar uren niet te harden als Bob vertrokken is. Deze week brak er een ware oproer uit en Sigi ging naar Paolo, de manager, om het probleem met hem te bespreken.

Maar Paolo wil zich er niet in mengen want, zo zegt hij: "Ik kan toch niet tegen hem zeggen dat hij het gewoon overboord moet kieperen?"

FILMPJE KIJKEN BIJ DE PIZZARIA

Per, de Noor, had op zijn boekenplank een oude film ontdekt over een dwars getuigd schip dat in 1926 Kaap Hoorn rondde en vroeg of iedereen interesse had dit te zien.

De pizzeria die hij afhuurde, heeft een groot flatscreen en we kunnen er een pizza bestellen of een glas drinken.

Ik had het eten al klaar en dus bestelden we beiden een glas rode wijn.

De enorme glazen bollen waren tot het randje vol geschonken en daar houden we eigenlijk niet zo van.

Toen we na de film betaalden moesten we €2.00 neerleggen voor 2 glazen wijn.

EEN TOERISTISCHE BUSTOCHT

Wijtze is al een poosje op zoek maar de juiste blanke lak en onze overbuurman, die uit Angra do Heroísmo komt, zegt dat daar een watersportwinkel is die de gezochte lak verkoopt.

Op een zonnige morgen nemen we de bus en verwachten binnen zeer korte tijd in Angra aan te komen.

Het is tenslotte op een steenworp ver. Nou ja, je moet je wel goed kunnen gooien.

De bus wringt zich in allerlei bochten om maar zoveel mogelijk dorpjes en gehuchten aan te doen en wij vinden het heerlijk.

We deden een vol uur over het stukje en genoten van het intens groene landschap met zijn zwarte muurtjes van lavasteen die de diverse percelen afbakenen.

Elk dorp heeft zijn eigen indrukwekkende kerk en daarnaast zien we ook de veelkleurige gevels van de Imperias.

Dit zijn kleine huisjes waar men de beelden en andere zaken opslaat die gebruikt worden bij de processies.

We zien ook nog veel oude huizen die de zo typerende schoorstenen hebben zoals gebruikelijk op de eilanden.

Men noemt ze 'de biddende handen' en je ziet er inderdaad stilistisch gevouwen handen in.

De watersport winkel vonden we niet want die bleek een eind buiten de stad te liggen.

Dus liepen we een rondje door de stad, zagen even op de Mercado Publico en bestelden een lunch in VINDEMIA, een toepasselijke naam voor mij om een glas te kunnen drinken.

We namen een plateau vol heerlijkheden uit de Azoren waarbij een zoete saus werd geserveerd die ik heel interessant vond en erg lekker was bij de pittige chourizoworst. Het was gemaakt van pompoen en nu staan er enkele glazen in mijn koelkast, na enig geëxperimenteer.

VUURTORENTAX

Ik vertelde in het laatste verslag dat we resident waren geworden van de Azoren. Daarvoor moesten we ook nog naar de Serviço de Finanças voor een fiscaal nummer. Dat betekent niet dat we hier belasting moeten betalen maar als je bijv. tickets bestelt voor vluchten binnen Portugal, krijg je korting met dit nummer.

Ook fietste Wijtze deze week naar de commerciële haven om de vuurtorentax te betalen.

Als men in de haven komt controleren en je hebt het niet betaald dan krijg je een boete en dat kun je voorkomen door €56.00 te betalen.

Zo, dat was weer een klein overzichtje van ons haven leventje.

Até próximo mes , MIA en WIJZE